

5774

Torah from Around the World

אם אין קמה אין תורה ואם אין תורה אין קמה

Alles is voorzien, en vrijheid is gegeven. De wereld wordt geoordeeld met goedheid. En alles naar de meerderheid van goede daden. En sommigen zeggen: We weten niet hoe de daden worden geteld.

(Spreuken over de Fundamenten [Pirké Avot] 3:15, uitgave Amphora Books)

Sjabbat 1 februari 2014 / 1 Adar I 5774: Troema, Sjemot [Exodus] 25:1 – 27:19

Tanach: blz. 159-165

Haftara: I Melachiem [Koningen] 5:26 – 6:13

Tanach: blz. 680 - 681

Commentaar: Rabbijn James Green, Addison-Penzak Jewish Community Center van Silicon Valley, Los Gatos, Californië.

Vertaler: Tamarah Benima

[Het Engelse origineel](#)

In het Toragedeelte van deze week, Troema, instrueert God de Israëlitische gemeenschap hoe zij het tabernakel moet bouwen, het heiligdom dat in de wildernis wordt gebruikt. Net als alle gemeenschappen die op een waarachtig geloof zijn gebaseerd, moet je geld bij elkaar brengen als je een gebouw wilt bouwen. Dus wordt Mosjé verteld om giften van de Israëlieten aan te nemen: „Spreek tot de Israëlieten dat ze een offer voor Mij zullen nemen; van allen wiens hart hem aandrijft zul je dit offer-voor-Mij aannemen.”

Rabbijn Simcha Bunim brengt in zijn klassiek geworden werk Kol Simcha naar voren dat dit een model is voor de manier waarop wij onze eigen spirituele praktijk kunnen vormgeven. „Dit is precies hoe het zou moeten: in je Tora-studie en in het gebed moet je iets van jezelf inbrengen, van je lichaam en van je ziel: ‘voor Mij’. Op zijn minst moet je jezelf (jouw ego, red.) opzij zetten voor Mij, zodat jouw devotie ‘ten behoeve van Mij’ zal zijn. Dan zullen jouw hart en geest en al jouw ledematen en zintuigen werkelijk een ‘offer’ voor Mij zijn.”

Door onszelf afzijdig te houden van de materiële verlangens in deze wereld, door ons hart en onze geest klaar te maken voor dit heilige werk, en dan ‘een offer te nemen’ van onze zielen, zijn we daadwerkelijk in staat God te dienen. Alleen wanneer wij ons hele wezen aan God wijden – het fysieke en het spirituele samen – kunnen we werkelijk een *troema* zijn, een offer aan God.

Een kerndeel van mijn eigen spirituele praktijk is: tijd doorbrengen in de natuur. In de wildernis voel ik mij het beste in staat om mijn materiële verlangens los te laten en, zoals rabbijn Abraham Joshua Heschel leerde, mijn hart te openen voor momenten van radicale verbazing. Tijd doorbrengen in de natuur is de spirituele praktijk waarmee ik mij volledig aan God wijd. Het moedigt me aan om dieper te gaan met mijn ‘offer’ aan God – naar plaatsen waarvan ik het bestaan niet vermoedde. Elk moment in de bossen dat ik bid, of dat ik naar een sequoia boom kijk, of dat ik mij verbind met andere levende wezens uit het woud tijdens de natuurlijke cycli van de dag, of als ik alleen zit in *hitbodedoet* (fysieke en geestelijke afzondering, red.), is een gelegenheid om mijzelf uit te dagen dienstbaar te zijn aan de opdracht om mijn spirituele werk tot een offer te maken. Steeds vaker maken Joden verbinding met hun verworteling als een volk dat uit de wildernis stamt.

TorahTrek, een organisatie die uitgaat van de joodse, op de wildernis gebaseerde spirituele praktijk, is zo’n voorbeeld van een liberaal-joodse vormgeving van dit chassidische idee. Rabbijn Mike Comins, de oprichter van TorahTrek, houdt zich, met rabbijn Simcha Bunim, met de vraag bezig hoe we ons hele zelf in de spirituele praktijk kunnen gebruiken. Als lid van rabbijn Comins’ Gidsen Groep, onderzoek ik met mijn groep spirituele praktijken waarbij wij onszelf volledig kunnen inzetten; chanting, qigong (een oosterse meditatieve praktijk die gebruik maakt van beweging), meditatie, gebed, soul-o tijd, studie en nog veel meer. De wildernis eist, vanwege zijn afgezonderdheid en zijn unieke uitdagingen, dat we onze volledige aandacht geven aan de praktijk. Hij voedt het innerlijke verlangen om ‘een offer te brengen’ als we proberen God te dienen.

Deze week proberen de Israëlieten een tabernakel te bouwen. Ook zij proberen God zeer nabij te komen door middel van de wildernis. Bemidbar Rabbah (uitleg van Numeri, red.) tekent op dat de Tora in de wildernis werd gegeven, omdat de Israëlieten alleen in staat waren om de Tora te ontvangen toen zij zich openden en ‘wild’ werden zoals de wildernis. Hetzelfde geldt nu, hier. De Israëlieten gaven een offer in de wildernis, omdat dat de plek was waar zij een helder zicht kregen wat offeren vanuit de volheid van het hart betekent. Op dezelfde manier zijn we in staat – wanneer we de wildernis binnengaan, wanneer we afstand nemen van de wereld en onze materiële zorgen loslaten – om die ruimte te vinden die ons de aard van ons offer laat zien. Daar, temidden van andere voelende wezens, kunnen we onze aandacht richten op de meer-dan-mensheid wereld, een ontvangende staat aannemen, onszelf zien als deel van een groter geheel, en een betekenisvol pad kiezen met behulp van de spirituele praktijk van *troema*.

Mijn gebed voor ons deze week is, dat we door de natuur in te gaan worden gezegend en de manier van offeren aan God vinden, die werkelijk uit de diepte van ons hart komt.